

тена, изолирана. Става проводникъ на всички протести, недоволства и интриги срещу нейната дейност. Той поддържа необходимостта отъ влизането въ епархийския съветъ на Кръстевичъ, който бидейки съ свободенъ, независимъ духъ, не би следвалъ пжтя на останалитѣ екзархийци. „Вѣкъ“ е билъ изразителъ на онова течение между българската интелигенция, което е искало установяване резиденцията на Екзархията въ Търново или въ нѣкой другъ български градъ; той изтъква като противно на българскитѣ интереси установяването ѝ въ Орта-Кьой. По този въпросъ „Вѣкъ“ злѣчно полемизира съ „Напрѣдъкъ“, който смѣта, че премѣстването на резиденцията нѣма да разреши църковния въпросъ.

„Вѣкъ“ е по-смѣлъ, по-несдържанъ, по-краенъ отъ „Напрѣдъкъ“ при обсъждане на вътрешно-политическитѣ въпроси и по-открито изнася състоянието на кипежъ въ турската империя. Херцеговинското въстание, както и движението въ Стара-Загора, се отбелязватъ подробно. Старозагорската случка била твърде много преувеличена отъ турскитѣ власти, за да оправдаели жестокоститѣ. „Вѣкъ“ се запитва, какво разбиратъ турцитѣ подъ въстание?... „Ако съ въстание ся разумяватъ оплакванията противъ вопиющи нѣкои злоупотреби, желованията отъ нѣкои си неволи и притѣснения, охканията отъ нѣкои си несгоди и несносни положения, ламтението за едно по-добро и по-охолно състояние въ държавата, теглилата отъ тиранското невѣжество, старанията за напреднованието въ всяко отношение; ако всичко това може да ся нарече въстание или революция — попитали бихме тогава кой не е въстаникъ и кой не е революционеръ.“ (бр. 41, г. II, 1875).

„Вѣкъ“ се бори за даване свободи и човѣшки права на българския народъ възъ основа на Хати-Хумаюна. Исква равноправие между господствуващия елементъ и живущитѣ въ Турция народи и внушава на властитѣ да не ги третиратъ като роби. Само така можело да се създаде търпимостъ, само така можело да се постигне омиротворение. Апелира къмъ правителството да даде по-широки реформи, да гарантира свобода на печата, по-голѣмо облекчение на данѣчното бреме — съ една дума, да открие нова ера, „като освѣти последнитѣ мѣрки съ една мѣдра и великодушна политика“ (бр. 42, г. II, 1875). Намира за належащо въвеждането българския езикъ въ ония мѣста, кждето българскиятъ елементъ е преобладаващъ. „Това е отъ ония реформи, които сж отъ най-необходимитѣ, ако има сиречь желание за искренното прераждане на държавата, това е и въ интересъ на самата държава“. (бр. 49, г. II, 1875).

На 13 януарий 1876 г. „Вѣкъ“ е билъ спрѣнъ за винаги, понеже „ся нае да понижава всѣкояче дѣлата на императорското правителство“ и пр. (Прит. на в. „Вѣкъ“ 16 януарий 1876 г.). Отъ 7 февруарий 1876 г. започналъ „XIX вѣкъ“